

Tekst til Hverdagslivspalten i TA lørdag 22.11.14

Av Beate Alstad

“KÆM E DU?”

En liten hilsen fra Finnmark

Jeg er for tiden i Kirkenes for å jobbe i hjemmesykepleien noen uker, og dette spørsmålet “kæm e du?” har jeg fått flere ganger om dagen den siste uka.

Jeg opplever ikke at spørsmålet blir stilt med skepsis, mistenksomhet eller fiendtlighet, men med respekt, interesse og oppriktighet.

Svaret på spørsmålet er en trønder med adresse i Telemark, som for tiden har lyst, mulighet og tid i noen uker til å oppleve vårt nordligste fylke, nordlys og mørketid.

Når de hører dette rister de trauste finnmarkingene på hodet mens de smiler litt og sier; “dokk søringa, dokk søringa.”

Dette fenomenet med oppriktig interesse for egen person, har jeg opplevd en gang tidligere da jeg som relativt nyutdannet sykepleier jobbet en sommer ved Universitetssykehuset i Tromsø. Jeg ble møtt og tatt imot med en varme som både var god og uvant på samme tid, for hvor ofte er man gjenstand for andres interesse?

Den sommeren var jeg nesten uten unntak invitert til alle kollegaene jeg jobbet sammen med, på enten kaffe eller middag.

Min opplevelse er at det er mindre vanlig lenger sør man kommer.

Men hva er det med våre nordligste landsmenn som gjør at de tør å se andre, og ikke minst tør å bry seg?

Min hypotese er at finnmarkingene har blitt så åpne og imøtekommende fordi de har virkelig måttet spilt på lag etter krigen. De kom hjem til et fylke som var brent ned til grunnen, og måtte brette opp armene, jobbe skulder ved skulder, finne resursene i både seg selv og andre for å klare å bygge opp igjen livsgrunnlaget.

Det å få oppleve seg selv som en verdifull medspiller, kan være én nøkkel til å frigjøre ressurser og positive kvaliteter, og det var de virkelig nødt til for å overleve her oppe i etterkrigsårene.

For det handler i bunn og grunn om å se og bekrefte andre, det å tørre å komme et annet menneske nær nok til kunne forstå.

Den forståelsen vi tar med oss inn i møtet med andre mennesker, utgjør grunnlaget for hvordan vi behandler, omgås med, ser og gir tilbakemeldinger til andre mennesker.

Derfor føler jeg meg virkelig privilegert som får reise rundt, og komme inn i hjemmene til det flotte folkeslaget her i nord. Det er godt å få en kaffekopp etter at jobben er utført, og jeg er blitt godt forberedt på spørsmålet som nesten alltid kommer; “kæm e du?”

De to neste ukene skal jeg adoptere den "finnmarske" væremåten, og snu spørsmålet til de jeg treffer her oppe i nord; "kæm e du?"

Jeg ser fram til, og ikke minst gleder meg til de gode samtalene.

For jeg innrømmer det gjerne; jeg liker å bli sett og tilbakemeldinger gir meg mye.

Jeg tror at vi alle trenger å bli sett, likt og forstått for det vi ér, og ikke bare for det vi gjør.

Tenk hvor viktige disse tingene er for å ha et godt og meningsfullt liv.

Så enkelt og så vanskelig.

Go helg dokk der i sør!